

In zdelo se mi je, kakor da ravno v združenju dveh bitij za celo življenje mora tičati skrivnost moje prijetne slutnje.

Zato sem odločno odbila vsako snubitev v veliko žalost svojih roditeljev. Moj čas ni še prišel; nobeden izmed teh snubačev ni podoben vzoru, katerega si želi moje srce, dejala sem v svojo obrambo.

Mati je nevoljno majala z glavo. „Ko bi vsakdo čakal, dokler se prikaže njegov zakonski vzor, zemlja bi se kmalu izpraznila zakonskih prebivalcev“, dejala je s svarečim glasom.

Mati je govorila prav, a jaz menda tudi, in tako se je za nekaj časa odložila moja možitev. Bila sem še mlada, in marsikaj pride samo od sebe, kar je najbolj prikladno. (Dalje.)

V majniku.

Kakó se zemlja pomlaja,
Vse klije in dije in vstaja!
Prirodo je majnik objel:
Ves moder obok je nebesni,
Vse živo raduje se v vesni,
In jaz sem zopet vesel.
Le včasih solnce nebeško
Posije v srcé človeško
Takó blagodejno nakrát,

Da zabi vse teže, bridkosti,
Da vsakega ljubi v radosti,
Naj ptujec mu je, ali brat.
O pijem naj sladke občutke,
Uživam te kratke trenutke! — —
Še bode mi slavec drobil,
To cvetje in petje ni zadnje,
Sijalo bo solnce pomladnje,
In jaz se bom — morda solzfil.

Anton Medved.

Bilo — ne bilo.

Slavni dedje, slavni vekí,
In junakov vrli čini
V časa so odpluli reki,
In o njih so le spomini.

In v spominu jih držijo
Stare pesmi, pripovedi,
Ki se zmerom bolj gubijo,
Z babicami mró in dedi.

Novi rod po novem seza,
Staro, zdi se mu, ne rabi;
V nov voz nove konje vpreza,
In na staro vse pozabi.

Gine vse, kot žar večerni,
Kakor jutra megle lahne,
V prostor davnosti nezmerne
Vse, kot rosa drobna sahne.

Rod slovenski ima davnost,
V davnosti junaštvo skrito,
Skrita v davnosti je slavnost,
Vse le v tème je povito.

Naše bilo svoje čase
Črno-morsko je bregovje,
Carigrad čul naše glase,
In Heladino vodovje.

V Dunavu Sloven ribaril,
Pasel je v Tirolah čede,
In v Beneški gospodaril,
In po Adriji do srede.

Pol zemljé habsburške krone
Nekdaj je slovenske bilo,
Pa objele nas so sponse,
V ptujstvo se slovenstvo ziló.

Bilo je — a je minulo —
Nekaj nam je še ostalo,
Kar je slavo nam sesulo
In nam hrabrost spodkopalo:

To razdor je vražji, dedni
V sredi našega šotora;
Če nas vrag pusti sosedni,
Boj domá se býti mora?

Boj potihni, sprava pridi,
Verno srca si sklenimo;
Po nesreči zarja vzidi,
Bogu, narodu živimo!

Anton Hribar.